

Opiniestuk van 2016 van het Feministisch Platform Tegen Geweld Tegen Vrouwen¹

25 november, de Internationale Dag tegen Geweld op Vrouwen. Vandaag zullen politici, net als andere jaren, ons uitleggen hoe sterk ze zich inzetten rond dit thema. De ratificatie van het Verdrag van Istanbul, op 14 maart 2016, is dit jaar de kers op de taart. Het verdrag roept België op tot het nemen van een reeks maatregelen tegen gendergerelateerd geweld. We zijn dus op de goede weg om vrouwen en meisjes beter te beschermen tegen de verschillende vormen van geweld die hen aangedaan wordt. Er heeft zich echter een worm genesteld in deze blinkende kers.

Enerzijds ratificeerden de Belgische overheden het Verdrag van Istanbul, maar anderzijds vernietigen ze de fundamenten waarop het anti-geweldbeleid van dit land gebaseerd zou moeten zijn. Artikel 10 stelt: “De partijen wijzen een of meer officiële organen aan of stellen die in die verantwoordelijk zijn voor de coördinatie, implementatie, toezicht op en toetsing van beleid en maatregelen ter voorkoming en bestrijding van alle vormen van geweld waarop dit Verdrag van toepassing is.” Net deze organen worden vandaag bedreigd door een beleid dat besparingen en communitarisme voorop stelt.

Op nationaal niveau is het de taak van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen om de deelstaten te coördineren bij het respecteren van internationale verdragen inzake gelijkheid, zoals het Verdrag van Istanbul. De ratificatie van een bijkomend verdrag verhoogt de hoeveelheid werk en zou gepaard moeten gaan met een verhoging van de middelen. Sinds de huidige federale regering werd gevormd, werd echter al twee maal geknipt in het budget van het Instituut. In totaal gaat het om een vermindering van 21%. In 2017 wordt een lineaire maatregel voorzien waarbij opnieuw 2% op personeelskosten bespaard zou worden. Bijgevolg moesten de uitgaven in oktober 2015 en mei 2016 bevroren worden, wat betekent dat hierna geen enkele nieuwe actie gevoerd kon worden. Bovendien werden bij de laatste staats hervorming 5 betrekkingen bij het Instituut geschrapt, waardoor het personeel met 13,5% verminderde. De bevoegde staatssecretaris beschermde het Instituut niet tegen deze enorme besparingen, noch werden de bespaarde middelen door een andere instantie ingezet in de strijd tegen geweld tegen vrouwen. De ontmanteling van het Instituut brengt de nationale coördinatie van de inspanningen om de vereisten van het Verdrag van Istanbul door te voeren in gevaar.

En er is meer. Sinds 2007 financiert het Instituut, samen met de Gemeenschappen, provinciale coördinaties tegen partnergeweld. De rol van deze coördinaties is politie, justitie, sociale diensten en het maatschappelijk middenveld rond de tafel te brengen opdat iedereen dezelfde richting uit zou gaan. Het lijkt evident dat dergelijke coördinatiemechanismes ook op meer lokaal niveau nodig zijn om doeltreffende interventies, overeenstemmend met de werkelijkheid op het terrein, te kunnen ontwikkelen. Maar de huidige regering besliste dat Vlaanderen beter af zou zijn met een gecentraliseerde coördinatie.

De federale regering ontbond dan weer unilateraal de samenwerkingsovereenkomst met de provincies, onder het voorwendsel dat ze geen federale middelen kan inzetten om instituties te financieren die, in deze vorm, enkel in Wallonië bestaan. Dit toont hoe beslissingen van de ene

¹ onze lesgeefster zelfverdediging Irene Zeilinger van vzw [Garance](#) richtte begin 2015 het Feministisch Platform Tegen Geweld Tegen Vrouwen op, omdat we tegenwoordig in een economische crisis verkeren. Die crisis versterkt geweld enerzijds en vermindert de financiering voor verenigingen die tegen geweld vechten anderzijds. Daarom is er een sterk platform op nationaal vlak nodig, waar Vlaamse en Franstalige feministes ervaringen kunnen uitwisselen, samen met hun organisaties. Persephone is er lid van.

overheid negatieve impact op een andere kan hebben, terwijl afstemming hier net cruciaal is om het verschil voor de burgers (v/m/x) te maken.

Op deze 25 november herhalen wij dat de ratificatie van een internationaal verdrag onvoldoende is. Het uiten van goede bedoelingen is niet genoeg om een einde te stellen aan geweld. Het echte werk start na de ratificatie, en tot nu toe slaagde de federale overheid er niet in deze missie te volbrengen. Door besparingen en communautaire spelletjes worden structuren en netwerken, die al jarenlang werkzaam zijn, in gevaar gebracht. Door zo veel middelen in de strijd tegen het terrorisme, in de aankoop van gevechtsvliegtuigen of in de ondersteuning van multinationals en banken te pompen, komt de strijd tegen geweld tegen vrouwen en meisjes op de achtergrond te staan. Deze laatste vorm van geweld veroorzaakt jaarlijks echter 3 keer meer dodelijke slachtoffers dan tijdens de verschrikkelijke aanslagen van 22 maart. Er ontstaat concurrentie tussen de regionale bevoegdheden en bevoegdheden van de gemeenschappen en er is een gebrek aan coherentie. De toegang van burgers tot rechten en diensten rond geweld wordt steeds ongelijker, en dit is in strijd met het Verdrag van Istanbul. Slachtoffers worden in gevaar gebracht en de straffeloosheid voor daders wordt steeds groter. Op deze 25 november heeft België, meer dan ooit, nood aan een globaal en goed gecoördineerd beleid om een einde te stellen aan de schending van de rechten van vrouwen en meisjes.

Ondertekend door volgende organisaties:

Arab Women's Solidarity Association Belgium

CEFA

ella | Kenniscentrum Gender & Etniciteit

FEL

Femmes et Santé

Furia

GAMS

Garance

Maison plurielle

Persephone, vereniging voor vrouwen met een handicap of invaliderende chronische ziekte

Synergie Wallonie pour l'Egalité entre les Femmes et les Hommes

Vie Féminine